

mærker ved at lade mit Gensvar komme frem i et andet Blads Spalter.

Ligesom jeg derfor, uden at ville lægge nogen Krænkelseri mod mig personlig, respekterer Fællesstyrelsens Grunde for Nægtelsen, føler jeg mig samtidig overbevist om, at Fællesstyrelsen vil respektere mine Grunde for min Anmodning til Redaktionen om Optagelse af ovenstaaende Linjer.

Laura Kieler.

At jeg i Fjor nægtede at optage Fru Laura Kielers Gensvar, til mit „Aabne Brev“ i Juli Heftet, var begrundet i, 1) at det mig tilsendte meget store Indlæg vrimlede af Angreb — retfærdige og uretfærdige — paa den for længst afsluttede „Kvindernes Udstilling“, paa dens Bestyrelse og paa mig personlig, og 2) fordi disse Angreb endog gik saa vidt, at der — efter en eller anden fransk Journalists Udtalelser — udslyngedes grimme Beskyldninger mod de unge Piger, som medvirkede ved en Fest, hvor jeg var til Stede, mens Angriberen, Fru Kieler, sad hjemme og nøjedes med bag efter at studere de enkelte mindre noble Udtalelser i franske Blade derom, 3) fordi jeg i denne Sag nøjagtig holdt mig den Regel efterrettelig, som jeg nævnede i mit „Aabne Brev“, at lade Bladet staa aabent for enhver Kritik, som blot ikke bar Præget af *at ville Ufred*, og 4) fordi Fru Kieler først havde angrebet — i sin Pjece. Mit „Aabne Brev“ var kun Svar paa hendes Angreb paa mig og „Udstillings-tidende“. Vi havde altsaa begge haft Ordet, og dermed mente jeg det rigtigst at slutte. Til Læserne vil jeg til Slutning blot sige: Da jeg nægtede Fru Kielers store Artikel Optagelse, tilsendte jeg hende samtidig en Redegørelse for, hvad jeg havde ment med de „urene Kilder“.

Anne Bruun.

En Berigtigelse.

Til Berigtigelse af den meget uformødne „Berigtigelse“, som under Mærket K. I. fremkom d. 16. Maj i sidste Hefte af „Kvinden og Samfundet“, blot dette:

Af de 100 Personer, som Kvindelig Læseforening ved en saadan festlig Lejlighed kan rumme, vare henved en Snes